

Қабдеш Жұмаділовтің «Қаздар қайтып барады» шығармасында бас кейіпкердің алыс жолдың азабына қарамастан шекара асып келуі. Ойыңызды талдап жазыңыз

Өткен ғасырлар қазақ халқы үшін оңай тимеген кезеңдердің бірі болған. Патша өкіметінің қазақ халқына азап көрсетіп, бір түйір азығына дейін тартып алып кетіп, тыныштығын бұзған. Ол қорлыққа төзбей шекара асып кеткен қандастарымыз сансыз, тіпті күні бүгінге дейін тұған жеріне сағянышы жол салып оралып жатқандары қаншама. Сол ғасырлардағы ауыр кезеңді Қабдреш Жұмаділов Қаздар қайтып барады шығармасында тамаша сүйреттей білген. Менің ойымша ақын өз шығармасында адамның тұған жеріне деген махаббатты, сағянышы оны қандай болсын сынақтан құламай өтуіне арқау болады. Дәл осы сезім Қабдреш Жұмаділовтың #Қаздар қайтып барады# шығармасында, кезінде бір атын өкіметке қимай тұған өлкесін тастап отбасымен шекара асып кеткен шалдың қырық жылдан кейін өз еліне оралуына дәм болады.

Тұған жердей жер болмас ,тұған елдей ел болмас#деп бабаларымыз бекер айтпаған. Барлығынан, отбасынан, жалғыз жапырақ немересінен айырылып, өзге елде сыймай кеткен шалдың қырық жыл бойы кеудесін тесір бара жатқан арманы оны алыс жолдың азабына, сынағына төзіп, тұғаа жеріне қайта оралуына жол салады.Шіркін, адам баласы қиналғанда тәніне де, жанына да сая болатын тұған жерінің топырағы, жусанының иісін иіскеп, ауасымен тыныс алу ғой. Жолындағы Етікшінің асуы да, аш қасқырдың қызыл көздеріде, сыздатып ауыртып жатқан тәні де, шалдың #Тұған жерімді бір көрсем екен#деген үмітін тұншықтыра алмайды, бұл дегеніміз атамекенге деген сүйіспеншіліктен, махаббаттан,

сағыныштан тұған күш қайрат. Ауылына келгенде шал бар өмірін көз алдына келтіреді, жеті жасынан мінген аты, бірге ойнаған құрбы~құрдастары, әкесі келеді. Сол кезде шал нағыз бақытын табады, не жыларын, не күлерін білмей кеудесін керемет күй билейді.

Қорытындылай келе.

Апырай! Тұған жер-ай!

Теңдесер кім

Бұл жерге сен болмасаң келмес едім.

Кіндігімді байлаған қазағым-ай

Сен болмасаң бұл маңды көрмес едім-деп ақиық ақындар жырлағандай кіндік қаның тамып, туып өскен мекеніңді табаның тиіп тұрған топырақты бәрінен артық көруге хақылымыз. Тұған жердің бір түйір тасы жаттың ат басындай алтынынан қымбат емес пе? Тұған жер бәрімізге ыстық. Тұған жердің шұқыры, ағашы, құмы бәрі де сен үшін асыл дүние. Сондықтан да, оған әлем де ешбір жер теңгергің келмесі белгілі.